

60 Tämän kuultuaan monet hänen opetuslapsistaan sanoivat: "Sietämätöntä puhetta. Kuka voi kuunnella tuollaista?" 61 Jeesus tiesi, että hänen sanansa olivat herättäneet opetuslapsissa ärtymystä, ja hän sanoi heille: "Loukkaako tämä teitä? 62 Miten käykään, jos te näette Ihmisen Pojan nousevan sinne, missä hän ennen oli! 63 Henki yksin tekee eläväksi, lihasta ei ole mitään hyötyä. Ne sanat, jotka olen teille puhunut, ovat henki ja elämä. 64 Teidän joukossanne on kuitenkin muutamia, jotka eivät usko." Jeesus tiesi näet alusta alkaen, ketkä eivät uskoneet ja kuka hänet kavaltaisi. 65 Hän jatkoi: "Juuri siksi sanoinkin teille, ettei kukaan voi tulla minun luokseni, ellei Isä sitä hänelle suo."

66 Monet Jeesuksen opetuslapset vetäytyivät tämän jälkeen joukosta eivätkä enää kulkeneet hänen mukanaan. 67 Jeesus kysyi niiltä kahdeltatoista: "Aiotteko tekin lähteä?" 68 Simon Pietari vastasi hänelle: "Herra, kenen luo me menisimme? Sinulla on ikuisen elämän sanat. 69 Me uskomme ja tiedämme, että sinä olet Jumalan Pyhä."

Tämän päivän evankeliumi päättää niin sanotun leipäsaarnan, jonka Jeesus piti Kapernaumin synagogassa. Opetuslasten lisäksi siellä oli paljon ihmisiä, jotka kuuntelivat häntä. Aikaisemmin evankelista on jo kertonut ihmisten epäuskoisesta reaktiosta. Väkijoukko ei ottanut vastaan Jeesuksen sanoja, joissa hän kertoi olevansa leipä eikä ainoastaan sanonut, että hänellä oli leipää. Nyt me näemme opetuslasten reaktion. Opetuslapsillahan oli kuitenkin läheinen suhde Jeesukseen, sillä he olivat seuranneet häntä ja kuulleet hänen puhuvan monta kertaa. Sitä paitsi he olivat todistaneet monia ihmetekoja. Ja nyt hekin liittyivät väkijoukon epäuskoon eivätkä häpeilleet sanoa: *Sietämätöntä puhetta. Kuka voi kuunnella tuollaista?* Kreikkalaisen alkuperäistekstin mukaan opetuslasten reaktio kuvastaa sentapaista loukkaantumista kuin heidän älyään olisi aliarvioitu. Opetuslasten arvostelu ei siis kohdistunut Jeesuksen sanomaan hänen lihansa syömisestä ja veren juomisesta. He olivat tyytymättömiä Jeesuksen puheen ytimeen. Miten oli mahdollista, että yhteys Herraan voitiin saada vain sen leivän kautta, joka on todellinen Jeesuksen ruumis. Sellaisia sanoja ei vain ollut vaikea hyväksyä tai uskoa. Varsinainen ongelma, mutta samalla evankeliumin keskeinen ydin on toisaalla: läheinen yhteys Jumalaan voidaan saavuttaa vain henkilökohtaisella suhteella Jeesukseen. Skandaali on aina sama: Miten on mahdollista, että liha antaa ikuisen elämän? Tai, jos halutaan sanoa yksinkertaisemmin: Miten on mahdollista, että Jumalan tuntemukseen päästään vain Jeesuksen kautta. Olihan hän varmasti hyvä mies, mutta kuitenkin vain ihminen, jonka he kaiken huipuksi olivat tunteneet jo lapsesta saakka. Voiko olla mahdollista, kuten Jeesus sanoo, että ystävyys hänen kanssaan on suoraa ystävyyttä Jumalan kanssa? Tällaiset kysymykset, jotka todennäköisesti jo valmiiksi askarruttivat opetuslasten mieltä, johtivat päätökseen luopua hänestä. Epäilemättä Jeesuksen puhe johti kuulijat valinnan eteen. Täytyi valita, kummalla puolella haluaa seistä: Jeesuksen kanssa vai ilman häntä. Se oli Jeesuksen tehtävän käännekohta. Itse asiassa Kapernaumin synagogassa tapahtui samaa kuin aikoinaan kansalle oli tapahtunut Sikemissä, luvatus maan sydämessä. Joosua kokosi heimot yhteen ja kehotti heitä: *Valitkaa tänä päivänä, ketä tahdotte palvella*, pakanjumalia vai Jumalaa, joka vapautti heidät Egyptin orjuudesta. Ja kansa vastasi: *Olkoon meistä kaukana se, että kieltäisimme Jumalan palvellaksemme muita jumalia... siksi mekin palvelemme Herraa, sillä hän on Jumalamme*. Se oli Israelille käännteentekevä valinta tilanteessa, jossa he valmistautuivat ottamaan heille luvatus maan. He tekivät sinä päivänä hyvän valinnan. Kuitenkaan Jeesuksen oppilaat eivät valinneet samalla tavalla Kapernaumissa. He eivät ymmärtäneet, että hänen lihansa oli henki, että tämä mies puhui taivaallista kieltä. Eivätkä he ymmärtäneet, että hän tuli Jumalan luota ja oli johtamassa heitä Jumalan luokse. Läheinen suhde häneen merkitsi läheistä suhdetta Jumalaan. Ja nyt he pitivät tätä evankeliumin ydintä ehdotuksena, jota ei voinut hyväksyä. He olisivat voineet hyväksyä voimallisen vaikkakin kaukaisen Jumalan. He eivät voineet hyväksyä Jumalaa, joka halusi olla heitä niin lähellä, että muuttui jopa ihmiskunnan leiväksi. Evankelista toteaa katkerana: *Monet Jeesuksen opetuslapset vetäytyivät tämän jälkeen joukosta eivätkä enää kulkeneet hänen mukanaan*. Jeesukselle sellainen läheisyys merkitsi kuitenkin evankeliumia, ilosanomaa, joka piti kertoa kaikille maailman loppuun asti. Eikä hän tietenkään

voinut luopua tehtävästään. Juuri tämän vuoksihan hän oli tullut: vapauttamaan ihmiset Pahan, synnin, yksinäisyyden ja kuoleman orjuudesta. Jos hän ei olisi julistanut tällä tavalla, hän olisi pettänyt tehtävän, jonka Isä oli hänelle antanut. Voimme vain kuvitella, millaisia ajatuksia risteili Jeesuksen mielessä tuona hetkenä! Ehkä hän ajatteli työnsä epäonnistumista. Sitten hän kääntyi niiden kahdentoista puoleen lujalla, mutta samalla hellällä katseella, joka teki todennäköisesti vaikutuksen pieneen joukkoon ja kysyi: *Haluatteko tekin mennä pois?* Tämä hetki oli yksi syvimmistä Jeesuksen elämässä. Hän saattaisi jäädä yksin huolimatta siitä kovasta työstä, jota hän teki kerätessään ympärilleen uuden kansan ytimen. Se olisi ollut todellinen tappio, joka olisi vaarantanut koko hänen tehtävänsä. Voimme sanoa, että Joosualla oli parempi onni. Joka tapauksessa Jeesus ei voinut kieltää evankeliumin ydintä eikä hän voinut sitä myöskään väljentää. Rakastavalle yhteydelle Jumalaan ei ole mitään vaihtoehtoja. *Kukaan ei voi palvella kahta Herraa*, Jeesus sanoo toisaalla evankeliumissa. Todennäköisesti kaikki muut paitsi ne kaksitoista lähtivät synagogasta. Emme tiedä heidän tuntemuksiaan, pelkojaan, epäilyksiään. He olivat varmasti liikutettuja opettajansa intohimoisesta puheesta, jota he olivat oppineet ymmärtämään ja seuraamaan. Pietari nousi puhumaan kaikkien heidän puolestaan ja sanoi: *Herra, kenen luo me menisimme? Sinulla on ikuisen elämän sanat.* Sanoillaan Pietari korosti läheistä yhteyttä Jeesukseen, joka on niin luonteenomaista opetuslasten uskolle tai jopa koko hänen elämälleen. Heille Jeesus oli jotakin, jolle ei ollut vertailukohtaa. Hän oli kaikkien opettajien yläpuolella. Vain hänellä oli iankaikkisen elämän sanat. Pietari vastasi kaikki länä olevien ja vasta tulevienkin puolesta, että Jeesus oli heidän pelastajansa. Siksi he haluavat pysyä hänen seurassaan ja seuraavat häntä. He eivät olleet ymmärtäneet vielä kaikkea, mutta he käsittivät Jeesuksen ainutlaatuisuuden ja sen, kuinka kallisarvoinen hän oli. Kukaan ei ollut aikaisemmin puhunut kuin hän, kukaan ei ollut rakastanut heitä sellaisella antaumuksella, kukaan ei ollut koskettanut heidän sydämiään niin syvästi eikä kukaan ollut antanut heille sellaista vastuuta ja voimaa kuin Jeesus oli. Miten he voisivat kieltää hänet? Erotukseksi niistä, jotka *eivät enää kulkeneet hänen mukanaan* Pietari ja yksitoista muuta jatkoivat hänen seurassaan, kuuntelivat häntä ja rakastivat häntä niin paljon kuin voivat. Ei heidän epäilynsä mihinkään häviä. Noille kahdelletoista, kuten kaikkien aikojen kaikille opetuslapsille, pelastus ei suinkaan merkitse tappioiden ja vikojen poistumista. Mutta pelastus löytyy vain Jeesuksessa. Sitä paitsi, mistä he voisivat löytää hänenkaltaisensa opettajan? Pietarin vastaus näyttää kaikille Jeesuksen voiman ja apostolien kiintymyksen häneen. Pietarin sanat antavat heille voimaa vielä tänään. Todellakin, me myös, kenen luokse me menisimme löytääksemme ikuisen elämän sanat?